

DEBBIE MACOMBER

Geri siūlai

Ir kas galėjo pagalvoti, kad kojinių mezgimas
šitaip pakeičia gyvenimą?

**Debbie
Macomber**

GERI SIŪLAI

Ciklas
„Gėlių gatvė“
Antra knyga.

Versta iš Debbie Macomber, *A Good Yarn*,
Harlequin Books, 2006

© Debbie Macomber, 2005

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Eglė Gaivenytė, vertimas iš anglų kalbos, 2008

© Signė Šeiniūtė, knygos viršelio dizainas, 2008

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2009

ISBN 978-609-03-0602-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

*Skiriu
Merei Koluči,
labdaros fondo „Sušilk, Amerika“
vykdančiajai direktorei, ir
Deividui Blumentaliui,
labdaros fondo „Sušilk, Amerika“
prezidentui.*

*Dėkoju Jums abiem už tai, kad
pagerinote gyvenimą daugybei
žmonių.*

1

„Megzdama kojines prisilieti prie istorijos – turi progą žvilgtelėti į senovės mezgėjų gyvenimą. Šiandien mes ir mezgame taip pat, ir kojines marginame tokiais pat raštais.“

Nancy Bush, knygu „Tautinės kojinės“ (1994), „Mezgimo tradicijos Estijoje“ (1999) ir „Mezgimas kelionėje – kojinės keliaujančiai mezgėjai“ (2001) autorė, leidėjas – Interweave Press

LIDIJA HOFMAN

Mezgimas man išgelbėjo gyvybę. Padėjo ištvirti du ilgus mėšius su vėžiu – baisia naviko atmaina, mano smegenyse vešėjusiais augliais, kurie kankino nepakeliamais galvos skausmais. Ligi tol nė neįsivaizdavau, kad gali būti šitokių skausmų. Vėžys iš manęs atėmė paauglystę ir trečiąjį gyvenimo dešimtmetį, bet man užteko ryžto gyventi.

Kai išgirdau diagnozę, buvau ką tik atšventusi šešioliktąjį gimtadienį. Megzti mokiausi per chemoterapijos kursus. Mano lovos kaimynė, serganti krūties vėžiu, mezgė ir pamokė mane. Chemoterapija išsekino. Beveik taip pat kaip galvos skausmai. Mezgimas man padėjo ištvirti ilgą silpnumo ir baisaus pykinimo va-

landas. Apsiginklavusi dviem virbalais ir siūlais jaučiausi galinti priešintis. Kuokštais slinko plaukai, o aš užkabindavau siūlą ir išmegzdavau akį, skaitydavau aprašymą ir užbaigdavau mezginį. Nepajėgdavau nuryti kelių kąsnių iš eilės, bet pajėgdavau megzti. Suvokimas, kad galiu užbaigti darbą, man įkvėpdavo jėgų, aš tai branginau.

Mezgimas buvo mano išsigelbėjimas. Mezgimas ir tėvelis. Jis dalijosi su manimi vidine stiprybe, kai vėl užpuolė vėžys. Aš ištvėriau, tėtis, deja, ne. Argi ne ironiška? Aš likau gyva, o tėvelį mano vėžys pakišo po velėna.

Mirties liudijime parašyta, kad tėtis mirė nuo infarkto, bet aš manau kitaip. Kai vėžys atsinaujino, tėtis sielvartavo netgi labiau nei aš. Mama taip ir neįstengė susitaikyti su mano liga, todėl slaugyti teko tėčiui. Jis mane guosdavo per chemoterapiją, ginčydavosi su gydytojais, išpešdavo viską, kas geriausia – ir įkvėpė man valios gyventi. Iš visų jėgų kabindamasi į gyvenimą nesupratau, kokią milžinišką kainą tėtis sumokėjo už tai, kad pasveikau. Kai medikai patvirtino remisiją, tėčio širdis nebeatlaikė.

Po jo mirties man teko apsispręsti, kaip gyventi toliau. Trokšdama įprasminti tėčio auką,

ryžausi rizikuoti. Aš, Lidija Ana Hofman, nusprendžiau palikti ženklą šiame pasaulyje. Gerai pagalvojus, dabar tai skamba teatrališkai, bet prieš metus jaučiausi būtent taip. Turbūt paklausite, koks buvo tas drąsus ir rizikingas žingsnis?

Sietlo Gėlių gatvėje atidariau siūlų krautuvėlę. Gal kitiems atrodo – kas čia ypatinga? O aš savo sprendimą galėčiau palyginti su Nojus užsispyrimu statyti laivą, nors danguje nebuvo nė vieno debesėlio. Seneliai testamentu paliko man pinigų. Rizikavau ir viską iki paskutinio cento sudėjau į savo verslą. Aš – turėdama ne ilgesnę nei dviejų savaitių darbo patirtį, nieko neišmanydama nei apie buhalteriją, nei apie pajamų ar nuostolių deklaracijas, nei apie verslo planus. Visą, ką turėjau, sukišau į tai, ką išmaniau, – į siūlus ir mezgimą.

Nenuostabu, kad teko susidurti su kliūtimis. Tuo metu Gėlių gatvė buvo intensyviai remontuojama. Įdomu, kad projekto vyriausiojo architekto žmona Žaklina Donovan mokėsi pirmame mano mezgimo būrelyje. Su Žaklina, Kerol ir Alikse – buvusiomis mokinėmis – iki šiol artimai draugaujame. Pernai vasarą, kai atidariau krautuvėlę, eismas Gėlių gatve buvo uždraustas. Panorėjusios užsukti į krautuvėlę

moterys turėdavo taikstytis su statybų dulkelėmis ir triukšmu. Neleidau netvarkai ir kliūtims palaužti mano ryžto. Laimė, klientės buvo nusiteikusios taip pat. Tikėjau, kad man pavyks.

Jeigu manote, kad artimieji mane rėmė, tai klystate. Mama, duokdie jai sveikatos, stengėsi padrąsinti, bet pati buvo giliai sukrėsta tėčio mirties. Ir tebėra ligi šiol. Ištisas dienas klaidžioja sielvarto ir netekties rūke. Kai prasitariau apie savo planus, ji nei skatino, nei atkalbinėjo. Jeigu gerai pamenu, pasakė taip:

- Žinoma, mieloji, pamėgink, jei manai, kad tau to reikia.

Iš mamos karštesnio palaikymo nė nesitikėjau.

O mano vyresnėlė sesuo Margaretė be jokių skrupulų suskubo pranašauti nesėkmę. Krautuvėlės atidarymo dieną įžengė pro duris ir ėmė gąsdinti niūria ateitimi. Porino, kad ekonomika smunka, žmonės stengiasi taupyti ir geriausiu atveju ištempsiu šešias savaites. Po dešimties minučių grėsmingų pranašysčių man kilo noras suplėšyti nuomos sutartį ir užtrenkti duris, bet kažkaip prisiminiau, kad yra pirma oficiali krautuvėlės darbo diena ir man reikia parduoti bent vieną siūlą sruogą.

Turbūt supratote – mano santykiai su Margaretė sudėtingi. Nepagalvokite klaidingai, aš myliu savo seserį. Iki man susergant vėžiu gyvenome kaip visos seserys – tai suartėdavome, tai atitoldavome. Kai pirmą kartą išgirdau šurpią diagnozę, sesuo man buvo nepaprastai gera. Atsimenu – padovanojo pliušinį meškutį, kad pasiimčiau į ligoninę. Meškutį turiu lig šiol, jeigu Ūsius kur nors nenusitempė. Ūsius – mano katinas. Jam knieti sudraskyti visus pūkuotus daiktus.

Kai vėžys mane užpuolė antrą kartą, Margaretės požiūris pasikeitė. Ji elgėsi taip, tarsi aš pati būčiau norėjusi sirgti ir iš poreikio patraukti dėmesį prisikvietusi ligą. Žengdama pirmuosius nedrąsius žingsnius į nepriklausomybę tikėjausi jos paramos, bet sulaukiau vien atkalbinėjimų. Laikui bėgant man pavyko pelnyti jos pasitikėjimą.

Margaretė – kaip čia švelniau pasakius? – neatrodo nei šilta, nei jautri. Iki trečio siaubingo susidūrimo su galėjusiu atsinaujinti vėžiu, prabėgus vos keliems mėnesiams po „Gerų siūlų“ krautuvėlės atidarymo, nesupratau, kaip jai rūpiu. Žodis „siaubas“ nė iš tolo nepapildina mano jausmų, kai daktaras Vilsonas paskyrė bauginančius, iš seno pažįstamus ty-

rimus. Mano pasaulis sustingo. Tiesą pasakius, maniau nebeištversianti trečio mūšio. Jau buvau nusprendusi atsisakyti gydymo, jei vėžys iš tikrųjų būtų atsinaujinęs. Nenorėjau mirti, bet ilgą laiką į nugarą alsuojanti mirtis ima atrodyti nebe tokia baisi.

Mano susitaikymas erzino Margaretę, ji nepritarė tokiam fatalizmui. Kaip ir daugumą kitų, ją trikdė kalbos apie mirtį. Bet kai tiek daug kartų susiduri su mirtimi ir merdėjimu, išeiti atrodo taip pat natūralu, kaip išjungti šviesą. Mirties nelaukiau, bet ir nebijočiau. Laimė, tyrimai nepatvirtino įtarimų, ir aš gyvuoju drauge su savo siūlų krautuvėle. Apie tai pasakoju, nes būtent tos savaitės padėjo man suprasti, kaip smarkiai sesuo mane myli. Per pastaruosius septyniolika metų tik dukart mačiau ją verkiančią: kai mirė tėtis ir kai daktaras Vilsonas pranešė, kad aš sveika.

Kai vėl ėmiausi darbo, Margaretė išyzė, kad susirasčiau Bredą Gecą. Bredas – UPS vairuotojas, atveždavęs prekes į „Gerus siūlus“. Pernai mudu susitikinėjome. Jis išsiskyręs, augina aštuonmetį sūnų Kodį. Meluočiau sakydama, kad Bredas patrauklus. Jei atvirai, tiesiog velniškai gražus. Kai pirmą kartą įgriuvo į krautuvėlę stumdamas vežimėlį su siūlų dėžėmis,

turėjau tvardyti, kad nenutįstų seilė. Apsvaigusi vos įstengiau pasirašyti važtaraštį. Tris-kart kvietė, kol sutikau su juo pavakaroti. Dėl menkos santykių su vyrais patirties bijojau nežinosianti, kaip elgtis per pasimatymą. Jei ne mane ryžtingai pastūmėjusi Margaretė, tikrai nebūčiau drįsusi sutikti.

Mėgstu kartoti, kad „Geri siūlai“ – mano pasižadėjimas gyventi, tačiau sesuo tvirtino, kad aš bijau gyventi. Kad bijau tikrojo gyvenimo, kunkuliuojančio už mano jaukios krautuvėlės sienų. Supratau – ji teisi, bet vis vien spyrijausi. Daug metų vieninteliai vyrai šalia manęs buvo gydytojas ir tėtis, bendrauti mokėjau ne daugiau nei pienė. Bet Margaretė nesiklausė jokių argumentų, ir netrukus mudu su Bredu jau susitikdavome pasišnekučiuoti, paskui pavakarieniauti, paiškylauti su Kodžiu ir pažaisti krepšinio. Bredo sūnų pamilau ne mažiau, nei myliu dukterėčias Džuliją ir Heilę.

Šiomis dienomis mudu su Bredu dažnai matomės. Išsigandusi dėl tariamai atsinaujinusio vėžio aš jį buvau atstūmusi. Šią klaidą Margaretė man lig šiolei prikiša, o Bredas atleido ir mes atnaujinome santykius. Esame labai atsargūs. Aš stengiuosi neskubėti, Bredas neprieštarauja. Jau kartą nudegė – buvusi žmona

pareiškė norinti „atrasti save“ ir jį paliko. Be to, dar yra Kodis. Berniuko santykiai su Bredu artimi. Kodis pamilo ir mane, bet nenoriu trukdyti nepaprastam tėvo ir sūnaus ryšiui. Kol kas mums einasi gerai, vis dažniau pasikalbame apie bendrą ateitį. Bredas ir Kodis tapo mano gyvenimo dalimi, neįsivaizduoju, kaip be jų gyvenčiau.

Margaretė palengva pamilo mano krautuvėlę. Iš pradžių abejojo manimi, bet galiausiai patikėjo. Dabar mudvi dirbame kartu. Taip, petys į petį, ir tai pats tikriausias stebuklas. Retkarčiais susiginčijame, bet darome pažangą. Labai džiaugiuosi, kad ji su manimi – pačia giliausia šio žodžio prasme.

Kol nenukrypau nuo temos, noriu papasakoti apie krautuvėlę. Man ji patiko tą pat akimirką, kai pamačiau. Statybų dulkės, laikini nepatogumai ir besikeičiantys kaimynai netrukde pastebėti krautuvėlės privalumų. Buvau pasirėngusi pasirašyti nuomos sutartį nė neįžengusi vidun. Man patiko didžiuliai vitrininiai langai. Dabar Ūsius didžiąją dienos dalį pramiega ant palangės tarp siūlų sruogų ir kamuoliukų. Gėlių vazonai priminė pirmąją tėčio dviračių parduotuvėlę. Atrodė, kad tėvelis laimina mano sumanymą. Ryškus, nors ir dul-

kėtas, dryžuotas stogelis padėjo galutinai apsispręsti. Supratau, kad senamadiška krautuvėlė gali tapti šiltu, jaukiu prieglobsčiu, – ir nesuklydau.

Gėlių gatvės rekonstrukcija jau beveik baigta. Bankas virto gyvenamuoju pastatu, kuriamė butai itin brangūs. Kaimynystėje buvusios videotekos vietoje atidaryta prancūziško stiliaus kavinė, sumaniai pavadinta „Prancūzų kavine“. Aliksė Taunsend, lankiusi pirmąjį pradžiamokslių mezgėjų būrelį, tada dirbo videotekoje. Sutapimas, bet konditerės karjerą ji pradėjo tose pačiose patalpose, tik jau kavinėje. Deja, tolėliau buvusi senoji užėiga „Pas Enę“ uždaryta, tačiau ten neilgai bus tuščia. Rajonas labai populiarus.

Varpelis virš durų pranešė, kad įėjo Margaretė. Buvo pirmas birželio antradienis, saulėta diena. Ramiojo vandenyno Šiaurės vakarų pakrantė laukė atskubančios vasaros.

– Labas rytas, – pasisveikinau atsisukdama nuo nediduko kavos aparato galiniame kambaryje, kurį oficialiai vadiname mano kabinetu.

Margaretė iškart neatsakė, o paskui kažką neaiškiai sumurmėjo. Pažįstu seserį ir jos nuotaikas, todėl nusprendžiau palūkėti. Jeigu susibarė su vyru ar kuria nors iš dukterų, vis vie-

na man galiausiai pasakys.

- Turiu šviežios kavos, - pasakiau, kai Margaretė įėjo į kambarėlį ir atsisėgė rankinę.

Netarusi nė žodžio sesuo pakėlė nuo padėklo ką tik išplautą puodelį ir čiupo kavos puodą. Kava tebelašėjo, lašai čirškėjo ant karštos lėkštelės, bet Margaretė, regis, nematė.

Galiausiai nebeištvėriau, ryžtas sulaukti, kol ji nugalės prastą nuotaiką, išblėso ir aš griežtai paklausiau:

- Kas nutiko?

Prisipažinsiu - buvau nekantri, nes pastaruoju metu Margaretė per dažnai į darbą ateina apniukusi.

Sesuo pažvelgė į mane ir nedrąsiai nusišypsojo.

- Nieko, atleisk. Man kažkodėl atrodo, kad šiandien pirmadienis.

Krautuvėlė pirmadieniais nedirba, darbo savaitę pradėdame antradienį. Susiraukusi žiūrėjau į ją, bandydama suprasti tikrąją priežastį, bet jos veidas ničnieko neišdavė.

Sesuo - įspūdinga moteris: plačiapetė, tamsiais tankiais plaukais. Aukšta, liekna, bet tvirta. Kaip ir anksčiau, atrodo sportiškai. Norėčiau, kad ji pasikeistų šukuoseną....